

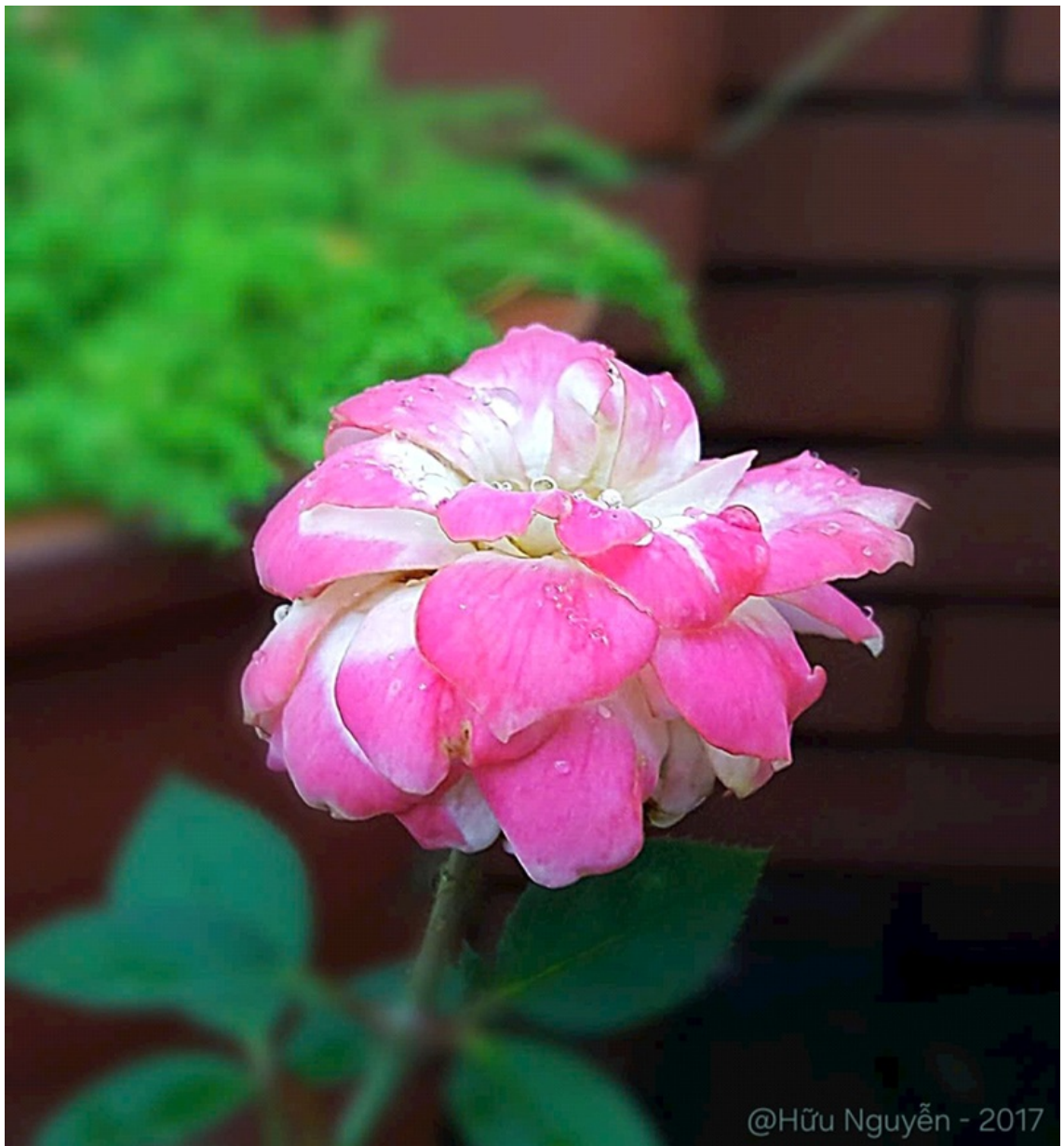
Khi thế giới dịu lại vì một nửa yêu thương

ISSN: 2734-9195 14:10 10/03/2026

Khi phụ nữ hạnh phúc, thế giới này cũng dịu dàng hơn. Và khi ta biết trân trọng, ta cũng đang học cách giữ gìn những điều đẹp đẽ nhất của cuộc đời.

Tháng Ba về, trời như dịu lại. Gió không còn mang hơi lạnh của những ngày cuối đông, nắng cũng chưa kịp gay gắt như vào hạ. Trong khoảng giao mùa ấy, lòng người như chậm hơn một nhịp.

Giữa nhịp chậm đó, tôi thường nghĩ nhiều về những người phụ nữ quanh mình, những người đã lặng lẽ đi qua cuộc đời bằng tất cả của sự **yêu thương** và bền bỉ.

(Ảnh: Hữu Nguyễn)

Ngày 08/03 hoặc một ngày kỷ niệm không đơn thuần là một dấu mốc để trao hoa hay gửi lời yêu thương. Mà là dịp để dừng lại, để nhìn sâu hơn vào những điều tưởng như rất bình thường. Bởi chính sự “bình thường” đó lại là điều lớn lao nhất.

Nhớ về **Mẹ**, bàn tay Mẹ không mềm mại, không trắng trẻo, mà khô ráp vì tháng năm. Bàn tay ấy từng đưa tôi qua những con đường lụi lụi, từng đặt lên trán mỗi khi tôi sốt, từng lặng lẽ lau nước mắt khi tôi vấp ngã. Hồi nhỏ, nhiều khi nhìn thấy Mẹ nghiêm khắc. Lớn lên mới hiểu phía sau sự nghiêm khắc đó là nỗi lo con mình không đủ mạnh mẽ trước cuộc đời. Mẹ ít khi nói về mệt mỏi của mình. Có lẽ vì vậy mà tôi từng nghĩ rằng Mẹ không biết mệt. Cho đến một lần bắt gặp Mẹ ngồi tựa cửa, sau một ngày dài, ánh mắt xa xăm trong chiều muộn, tôi mới hiểu: Mẹ cũng chỉ là một người phụ nữ, biết đau, biết buồn, nhưng chọn cách giấu đi để gia đình được an yên.

Không chỉ có Mẹ, những người phụ nữ tôi từng gặp như cô giáo cũ, chị em đồng nghiệp, người bạn, mỗi người đều mang trong mình một sức chịu đựng thật kinh ngạc. Họ có thể hoàn thành công việc với áp lực cao, tất bật với trách nhiệm gia đình mà vẫn luôn giữ nụ cười. Họ giống như những thân cây cắm rễ sâu trong lòng đất, lặng lẽ trước gió mưa nhưng luôn vững vàng chở che cho những điều mình yêu thương.

(Ảnh: Internet)

Có người gọi phụ nữ là phái yếu. Tôi thì không tin ở cách gọi này. Nếu yếu, sao có thể sinh ra và nuôi dưỡng một sự sống? Nếu yếu, sao có thể bước qua tổn thương mà vẫn dịu dàng với cuộc đời? Sức mạnh của phụ nữ không ồn ào. Mà ở sự nhẫn nại khi bị hiểu lầm, ở lòng bao dung khi có thể trách cứ, ở việc chọn tha thứ thay vì giận hờn. Đó là một **sức mạnh** không phô trương nhưng bền bỉ đến lạ.

Ngày nay, phụ nữ đi xa hơn, cao hơn bằng tri thức và bản lĩnh của mình. Phụ nữ hiện diện trong mọi lĩnh vực, từ lao động phổ thông đến những vị trí lãnh đạo với chuyên môn cao. Nhưng phía sau mỗi thành công đó, tôi tin vẫn có những đêm trăn trở, những giằng xé giữa công việc và gia đình, giữa ước mong cá nhân và trách nhiệm. Phụ nữ không chỉ cần những lời tôn vinh trong một ngày. Mà cần sự thấu hiểu mỗi ngày, cần sự nhìn nhận công bằng, cần được tin tưởng vào năng lực và khát vọng của chính mình.

Mùng 08/03 không chỉ đẹp ở những bó hoa rực rỡ, mà ở lời cảm ơn được nói ra chân thành. Là khi người con biết ngồi lại nghe Mẹ kể chuyện xưa. Là khi người chồng cùng chia sẻ việc nhà. Là khi xã hội thôi đặt lên vai phụ nữ những chuẩn

mục khắt khe về sự hoàn hảo. Bởi phụ nữ không cần phải hoàn hảo để được yêu thương, mà chỉ cần được là chính mình.

Tháng Ba rồi sẽ qua, hoa rồi cũng phai. Vẫn luôn mong cảm xúc của ngày này không khép lại cùng tờ lịch. Để mỗi khi bước vào đời với những bộn bề, ta nhớ rằng phía sau ta luôn có bóng dáng một người phụ nữ đã từng hy sinh thầm lặng. Và khi đủ trưởng thành, ta học cách trở thành điểm tựa cho họ, dù chỉ bằng những điều giản dị nhất.

Nếu có một điều ước trong ngày 08/03, xin mong ước mọi người phụ nữ đều được sống một đời không phải gồng mình quá nhiều. Được yêu thương mà không phải đánh đổi. Được ước mơ mà không bị giới hạn. Được yếu đuối khi cần và mạnh mẽ khi muốn.

Khi phụ nữ hạnh phúc, thế giới này cũng dịu dàng hơn. Và khi ta biết trân trọng, ta cũng đang học cách giữ gìn những điều đẹp đẽ nhất của cuộc đời.

Tác giả: **Hữu Nguyễn**